

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **A.M.**, narozen „X“, státní příslušnost Afghánistán,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2019, č. j. KRPU-152691-23/ČJ-2019-040022-SV-CV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 28. 8. 2019, č. j. KRPU-152691-23/ČJ-2019-040022-SV-CV, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 27. 8. 2019 v 10:30 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že ve vztahu k jeho situaci byla žalovaná povinna se zabývat okruhy, které formuloval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010–150, jehož závěry žalobce obsáhle citoval. Poznamenal, že to žalovaná sice učinila, ale pouze ve spekulativní rovině a bez využití závěrů závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Poukázal na to, že přinejmenším v případě realizace vyhoštění, které se cizinec „brání“ s tvrzením o hrozící závažné újmě, je povinností žalované vycházet ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra. O tom, že tato potřeba v případě jeho vyhoštění do Afghánistánu vyvstala, pak podle žalobce nebylo pochyb. Žalovaná se však realizovatelností účelu zajištění a žalobcovým předáním do Afghánistánu zabývala pouze spekulativně a bez vyhodnocení konkrétních materiálů posuzujících eventuální hrozbu vážné újmy v zemi či místě žalobcova původu a své rozhodnutí zjevně neopřela o potřebné závazné stanovisko.

Vyjádření žalované k žalobě

1. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že hodnotila, zda u žalobce jsou dány skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, přičemž vycházela z výpovědi žalobce ze dne 28. 8. 2019 a dále z jí známé praxe, kdy v Afghánistánu neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala cizinci z území států Evropské unie vyhostit. Poukázala na to, že žalobce uvedl, že je jeho v zemi válka, nicméně zároveň konstatoval, že jemu osobně nehrozí ani trest smrti, ani mučení či nelidské zacházení. Měla za to, že žalobcem zmíněné obavy z jeho návratu do Afghánistánu jsou toliko účelovými tvrzeními mající za cíl se vyhnout nucenému návratu do země původu. Zdůraznila, že z tvrzení žalobce nevyplynuly žádné skutečnosti týkající se jeho osoby, které by nasvědčovaly tomu, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl skutečně vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy nebo že by u něj byly dány faktory zvyšující riziko, že by v případě návratu byl terčem útoků způsobujících vážnou újmu. Uvedla, že na základě obecných a nekonkrétních informací od samotného žalobce, na základě vyžádaných podkladů a obecně známých skutečností posoudila potenciální možnost realizace správního vyhoštění do země původu žalobce a byla nucena konstatovat, že správní vyhoštění žalobce do Afghánistánu je potenciálně možné; toto posouzení shrnula na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Jelikož na základě informací poskytnutých samotným žalobcem nebyly shledány důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, nevyžádala žalovaná závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce ještě před jeho zajištěním, neboť žalovaná dokázala poskytnuté informace na základě opatřených podkladů vyhodnotit, přičemž dospěla k závěru, že vyhoštění žalobce do Afghánistánu je možné. Závěr žalované potvrdilo i později závazné stanovisko k otázce možného vycestování žalobců do země původu, které žalovaná obdržela po vydání napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
3. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
4. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobce vycestoval z Turecka za pomoci převaděče na malé loďce do Řecka, následně šel pěšky do Bulharska. Z Bulharska jel s převaděčem do Srbska, kde zůstal 25 dnů. Následně vycestoval do Maďarska, kde byl zadržen policií a navrácen do Srbska. Potom nastoupil do kamionu, který mu ukázal převaděč. Poté, co kamion někde zastavil, vystoupil a pokračoval asi 40 km vlakem, z něhož dne 27. 8. 2019 vystoupil a byl kontrolován, přičemž nevěděl, v jakém městě a státě se nacházel. Vypověděl, že policii lhal o svém věku a vydával se za mladistvého na radu převaděče, který mu řekl, že když se bude vydávat za mladistvého, dostane od policie nějaký dokument a pustí ho. Cílem jeho cesty byla Francie, protože tam má přátele. Afghánistán opustil z důvodu válečného stavu a také z toho důvodu, že ze všech stran je nebezpečí. V České republice ani v Evropské unie nemá žádné blízké osoby, jen bratrance ve Francii, a nemá tedy žádnou osobu, na kterou by se mohl obrátit s žádostí o poskytnutí ubytování či finanční výpomoci. Uvedl, že mu v Afghánistánu nic nehrozí, ani trest smrti, mučení nebo nelidské zacházení. V Afghánistánu má rodinu, se kterou bydlí; patří do kočovného kmene Kuchian, takže vlastní velbloudy a jiná hospodářská zvířata a stěhují se na místa, kde se mohou zvířata pást. Dne 28. 8. 2019 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že žalovaná dne 29. 8. 2019 obdržela závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince, podle něhož vycestování žalobce do Afghánské islámské republiky je možné. Dne 10. 9. 2019 vydala žalovaná rozhodnutí, kterým žalobci uložila správní vyhoštění.
6. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
8. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
9. Podle čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod platí, že *nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
10. Soud zdůrazňuje, že v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení (§ 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Nejedná se o rozhodnutí, kterému by předcházelo tradiční správní řízení, v němž by správní orgán zjišťoval skutkový stav v souladu s požadavky stanovenými ve správním řádu. Žalovaná nebyla povinna postavit najisto, že vyhoštění žalobce bude skutečně možné. Postačilo posouzení pouhé potenciality jeho vyhoštění. To žalovaná na podkladě výpovědi žalobce a jí známých informací o situaci v Afghánistánu učinila.
11. Soud dále hodnotil námitky žalobce spočívající v tom, že se žalovaná nedostatečně zabývala předpokladem možné realizace jeho vyhoštění a že si nevyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra. V tomto ohledu je důležité usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS (www.nssoud.cz), na které správně poukázal též žalobce v doplnění žaloby. V tomto usnesení rozšířený senát formuloval následující právní věty:

„I. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.

II. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“
12. Ve smyslu citovaného usnesení rozšířeného senátu je správní orgán povinen opatřit si závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, pokud je před rozhodnutím o zajištění cizince zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Taková situace však v posuzované situaci nenastala. V nyní posuzované věci totiž v době, kdy žalovaná rozhodovala o zajištění žalobce, nic takového zřejmého nebylo. Afghánistán není zemí, u níž by bylo nutné blíže se zabývat možnými překážkami vycestování z úřední povinnosti, neboť není zemí, na jejímž území by probíhal totální ozbrojený konflikt. Žalobce pouze nekonkrétně a zcela obecně uvedl, že zemi původu opustil z důvodu válečného stavu a také z toho důvodu, že ze všech stran je nebezpečí. Jestliže tedy ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, byl žalobce povinen přinejmenším svou výpovědí prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, že již v důsledku konfliktu utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, či že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on. Jestliže však žalobce žádnou újmu ve výše uvedeném směru ve své výpovědi nespecifikoval, nelze jeho obecné a nekonkrétní konstatování o tom, že v Afghánistánu je válečný stav, považovat za tvrzení, z něhož by bylo možno dovozovat, že by mu v Afghánistánu hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobce dále k otázce možné hrozby vážné újmy, která by mu v Afghánistánu hrozila, konstatoval, že mu v Afghánistánu nic nehrozí, ani trest smrti, mučení nebo nelidské zacházení.

13. Lze tedy shrnout, že žalobce v této fázi řízení o správním vyhoštění neuvedl žádné důvody, které by svědčily o tom, že v jeho případě bude možná nutné aplikovat zásadu non-refoulement. Z informací, které žalobce žalované poskytl, tak neplynulo, že by mu v Afghánistánu hrozilo uložení nebo vykonání trestu smrti, případně mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Taktéž relevantním způsobem netvrdil, že by mu ve státě, jehož je občanem, hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaná tedy nepochybila, pokud zejména na základě výpovědi žalobce shledala, že lze v případě vyhoštění žalobce do Afghánistánu předpokládat, že mu nehrozí skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, tudíž že jeho vyhoštění do země původu je potenciálně možné. Námitky žalobce tedy soud shledal nedůvodnými.
14. Na tomto místě je nezbytné připomenout, jak konstatoval již krajský soud, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda může být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění. I z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu plyne, že správní orgán má předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné.
15. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016-51, www.nssoud.cz, konstatoval: „(...) posouzení, zda je vycestování cizince možné (§ 179 zákona o pobytu cizinců), je především úkolem Ministerstva vnitra, které o tom podle § 120a zákona o pobytu cizinců vydává závazné stanovisko. Povinnost úplného, přesvědčivě zdůvodněného a podloženého posouzení možnosti vycestování (vyhoštění) tak primárně stíhá Ministerstvo vnitra. Právě jeho úkolem je zabývat se v podrobnostech situací stěžovatele, jeho tvrzeními a okolnostmi jeho návratu na podkladě dostatečně aktuálních, věrohodných a adresných informací o zemi, do které má být daný cizinec navrácen. Závazným stanoviskem je potom vázána policie jako příslušný správní orgán, který rozhoduje o správním vyhoštění cizince, což se nutně musí projevit v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění. Oproti tomu při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen předběžně a v obecné rovině vypořádat možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra; takový požadavek by ostatně neměl oporu v zákoně o pobytu cizinců ani v související judikatuře.“
16. Soud má za to, že s ohledem na okolnosti případu se žalovaná v souladu s požadavky plynoucími ze zákona o pobytu cizinců a z judikatury v rozhodnutí o zajištění předběžně dostatečně vypořádala s otázkou možné překážky realizace vyhoštění v podobě hrozby vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Podrobné posouzení možnosti vycestování je pak úkolem Ministerstva vnitra, které vydává závazné stanovisko.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
19. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 3. 9. 2019, č. j. 54 A 3/2019-16, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. října 2019

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.